

„Нѣмски танцъ“, „Тарантела“ и „Левантинско рондо“ — за оркестъръ; по единъ цигулково, органовъ и клавиренъ концертъ; две триа; дивертименто за струненъ квартетъ; „Интродукция, пасакалия и двойна fuga“ — за клавиригентъ, „Вариация върху една собствена тема“ за 2 пиана, приказна бурлеска „Вълшебната ржавица“, опера „Рихмодисъ отъ Абухтъ“, музика къмъ „Смъртта и глупецътъ“ и „Всѣки единъ“ отъ Хофмансталъ, „Възвръщане“ — отъ Шнабель, „Женитба“ — отъ Гоголь, „Пентезилея“ — отъ Клайст, „Ханеле“ отъ Хауптманъ; пѣсни съ и безъ оркестъръ, хорове, и нѣколко опуса клавирна музика. Писаль: „Макс Регеръ“, „Музикално-теоретиченъ букваръ за народа“, „История на музиката въ самосвидѣлства“ и др.

Унгеръ, Максъ — Unger, Max — музикаленъ писателъ, род. 28 май 1883 въ Таура (Саксония), училъ въ консерваторията и университета въ Лайпцигъ, кждето живѣе като музикаленъ критикъ, а също е и единъ отъ редакторитъ на Neue Zeitschr. für Musik. Писаль е, главно, върху Бетховена: „По следитъ на Бетховеновата безсмъртна любима“, „Бетховенъ и неговитъ издатели Щайнеръ, Хаслигеръ-Шлесингеръ, — тѣхнитъ отношения и кореспонденция“, „Единъ женитбенъ проектъ на Бетховена презъ 1810“, „Бетховеновъ ржкописъ“.

Универсалъ-Едисонъ — Universal-Edition — голѣмо музикално издателство, основано 1902 въ Виена отъ нѣколко дребни издатели и нотопродавачи — за издаване на класическа и инструктивна музика. Съ течение на времето, предприятието се разширява все повече и повече, и днесъ то се нарежда между първитъ най-голѣми музикални издателства въ свѣта. Издадениятъ презъ 1926 годишникъ „25 години нова музика“ съдържа, покрай нѣколко ценни статии — и данни за развитието на издателството, което днесъ е въ връзка съ почти всички видни съвременни компонисти отъ цѣль свѣтъ, и издава творенията имъ. Броятъ на печатанитъ до сега композиции приближава 10,500. Издателството има органи: списанията: „Anbruch“ — за пропа-

ганда на модерната музика и „Pult und Taktstock“, и вестникъ „Musica Divina“ — за църковна музика. Освенъ композиции, У. Е. издава и трудове изъ областта на историята, естетиката и теорията на музиката. При У. Е. сж излѣзли и творбитъ на П. Владигеровъ.

Унисонъ, лат. unisonus, ит. unissono — еднозвучието на нѣколко гласа, или инструмента.

Уолтънъ, Уилямъ Търнъръ — Walton, William Turner — английски компонистъ-атоналистъ, роденъ 20 мартъ 1902 въ Олдамъ, училъ при Съръ Алень и Е. И. Дентъ, писалъ: 2 увертюри (едната — „Д-ръ Синтаксъ“ — педагогическа) и една сюита за оркестъръ, „Страстниятъ овчаръ“ за теноръ и малъкъ оркестъръ, „Фасада“ — за декламирање, флейта, кларинетъ, саксофонъ, тромба, виолончелъ и ударни, „Овчарски комедии“ за пѣние и пиано, токата за цигулка и пиано, по единъ струненъ и клавиръ-квартети, пѣсни.

Урбанъ, Кристианъ — Urban, Christian — теоретикъ, род. 16 окт. 1778 въ Елбингъ, умр. въ Данцигъ, писалъ: „Върху музиката, нейната теория и музикално обучение“ (1823), „Теория на музиката върху чисто естествени основи“ (1824).

Урибе, Гуилермо — Uribe, Guillermo — модеренъ колумбийски компонистъ, род. 17 мартъ 1880 въ Боготѣ, училъ въ тамошната музикална академия, въ „Скола канторумъ“ и при Паранъ — въ Парижъ, и Цезаръ Томсонъ въ Брюкселъ, директоръ на консерваторията въ родния си градъ. Творби: 2 симфонии — втората (del Terguino) награждена, „Серенада“, „Три танца“ — за оркестъръ, 2 струнни квартета, клавириквартетъ, 3 сонати за цигулка и пиано, една соната за виолончелъ и пиано, сюита за цигулка и пиано, Те-Деумъ и Реквиемъ за соли, хоръ и оркестъръ, клавири нѣща: прелюдии, ноктюрни,

Урио, Франческо Антонио — Urio, Francesco Antonio — компонистъ, францисканецъ, църковенъ капелмайсторъ въ Римъ, род. около 1660, писалъ концертни мотети, съ и безъ цигулки, псалми-концертали, единъ Те-Деумъ и една оратория. У. е извѣстенъ съ това, че Хенделъ е заимствувалъ отъ негови творения теми — за своитъ.